

På äventyr med Felix
- Trolldrycken -

Tycker du om den här sagan?

Surfa in på www.wirework.se/smasagor

Där kan du hitta fler sagor
Har du funderingar, kommentarer eller frågor skicka ett
epostmeddelande till

jonny_carlsson@passagen.se

Copyright 2008 Jonny Carlsson

Rev: 5

Det här är räven Felix. Han var, precis som alla rävar, både listig, finurlig och otroligt snabb.

En varm och solig försommardag låg alla skogens djur och latade sig i skuggan, Felix också. Vanligtvis tyckte han om att lata sig, men idag hade han tråkigt.

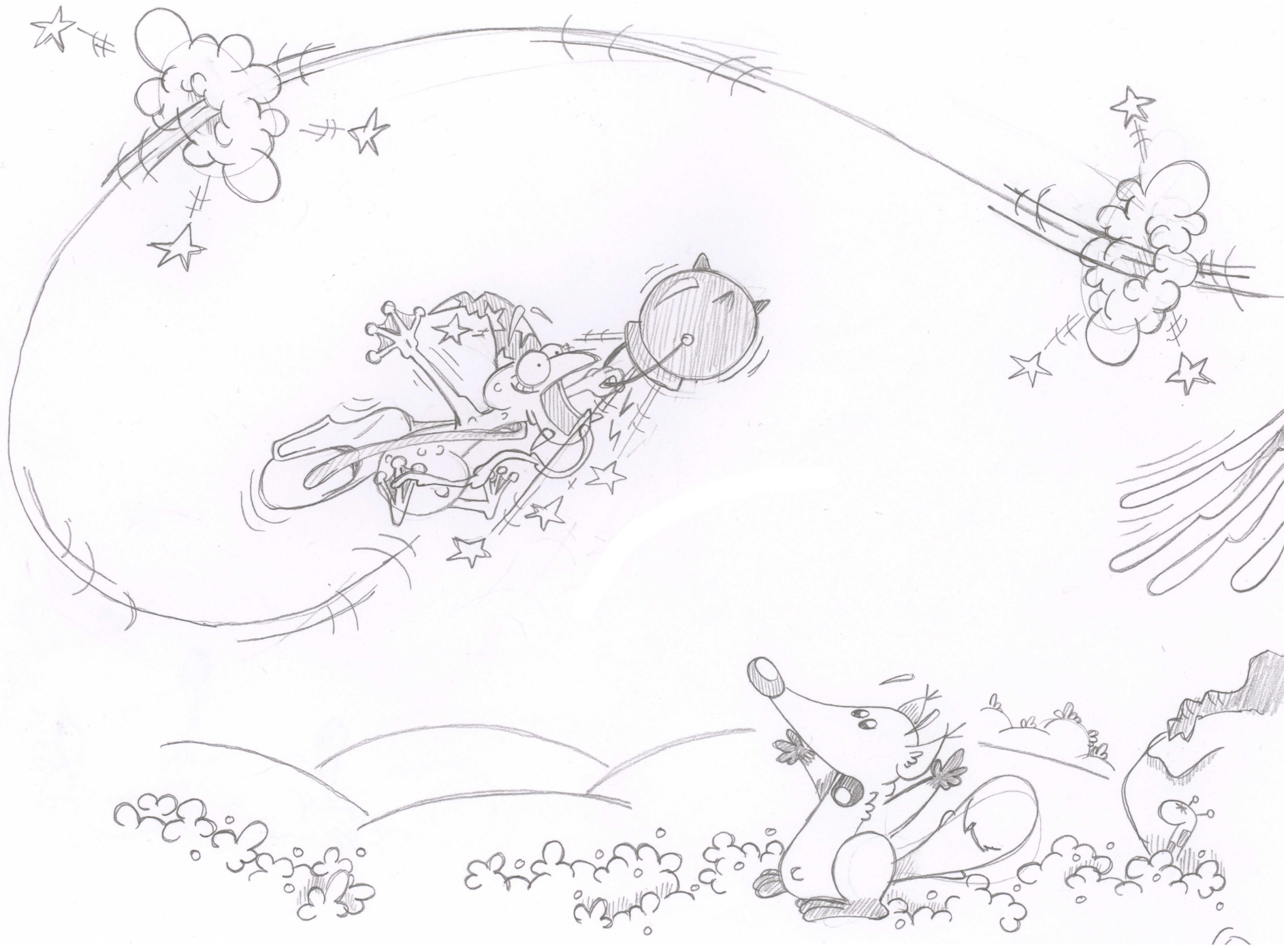
- Tänk om det kunde hända något riktigt spännande någon gång, tänkte han för sig själv där han låg i gräset. Man ska vara försiktigt med vad man önskar sig, ibland kan önskningar slå in, men inte riktigt som man tänkt sig.

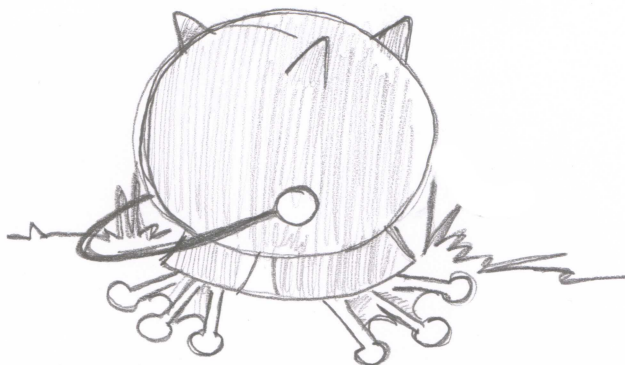

Just som Felix slumrade till bröt ett fruktansvärt oväsen ut i den lilla skogsglántan. En magisk, snurrande, fräsande kittel flög varv på varv runt glántan. Bakom kitteln klamrade sig en skräckslagen groda fast. Kitteln tycktes göra allt för att kasta av den stackars grodan.

De gjorde en tvär sväng över grantopparna och kraschadlandade rakt framför Felix fötter i ett moln av blixtar, stjärnor och eldkvastar.

- Är det du grodis? frågade Felix försiktigt när det värsta dammet lagt sig.

Grodis hette egentligen Melker och var skogen alldeles egna trollkarl. Han var inte den bästa trollkarlen man kan tänka sig, oftast slutade hans trollerier i katastrof men någon gång emellanåt fungerade det som det skulle. Om det var tur eller skicklighet var det ingen som visste.

- Ursäkta mig, den här grytan gör inte alltid som jag vill, kväkte den lilla grodan innifrån kitteln medan han långsamt kröp han fram, reste på sig och torkade av sig dammet.

- Jag hoppas att jag inte stör allt för mycket, urskuldade han sig och tittade sig sorgset omkring i gläntan. Bara Felix var kvar, alla andra djur hade flytt hals över huvud när den tokiga grodan kommit flygande.

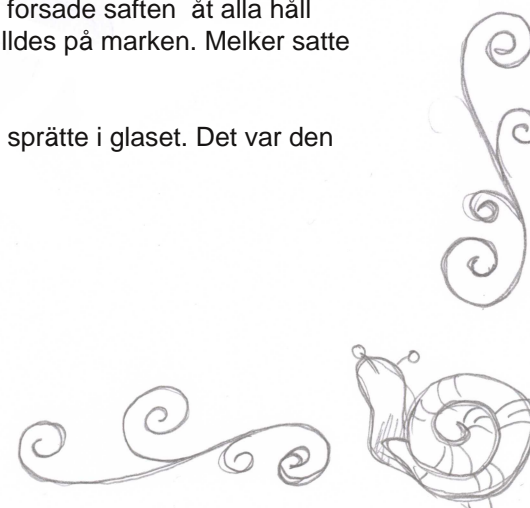
Melker började plocka ihop sina saker som kastats kors och tvärs i gläntan. Plötsligt utbrast han:

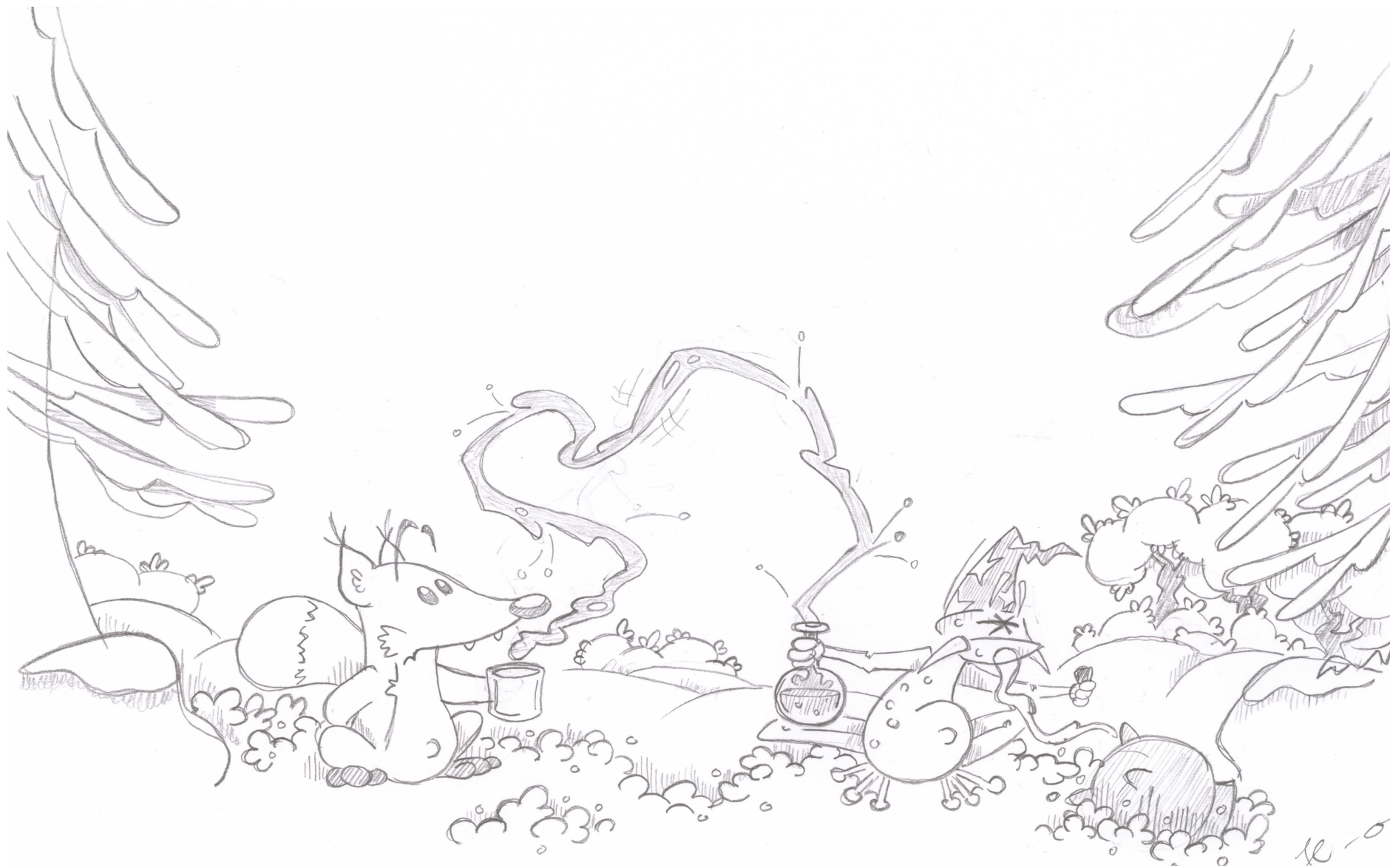
- AHA, här har vi det jag sökte. Han drog fram en rund flaska med guldgul saft ur gräset.

- När jag nu har stört din förmiddagslur kanske jag får bjuda på min egna alldeles speciella krusbärssaft? Hemligt recept, viskade han och blinkade med ena ögat mot Felix.

- Nu ska du få se på fyrverkerier, fortsatte han. I samma sekund som han öppnade flaskan forsade saften åt alla håll och kanter, men på något förunderligt sätt så fylldes glaset på utan att en enda droppe spilldes på marken. Melker satte på korken, höjde sitt glas och drack upp allt i ett enda svep.

Felix var inte lika snabb utan smuttade försiktigt på den guldgula saften som bubblade och sprätte i glaset. Det var den mest underbara saft han någonsin smakat.

Precis som solskens smakade den och det bubblade och kittlade i halsen ända ner i magen.

- Den är helt underbart, suckade Felix när glaset var tomt och han slickat i sig de sista dropparna.
- Roligt att du gillade den. Nej nu är det dags för mig att bege mig hemåt, fortsatte Melker medan han stoppade ner de sista sakerna i säcken.
- Sådärja, harklade han sig och knöt igen sin säck, tog kitteln under armen och sa:
- Trevligt att träffas, hoppas vi syns snart igen, sedan knäppte han med fingrarna och med ett högt pling var han borta.

Felix stod förvånad kvar i gläntan och visste inte riktigt vad han skulle göra. När inget hänt på en lång stund bestämde han sig för att göra något vettigt av sin tid.

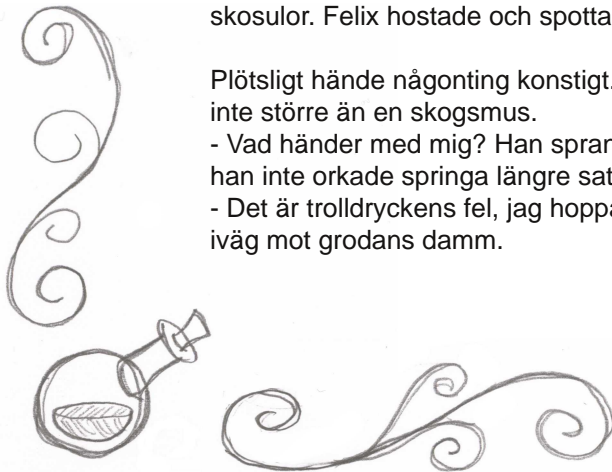

- Nåja, nu är det dags för en eftermiddagslur, gäspade han och lade sig tillrätta bland blåbärsriset. Men hur han än vred och vände sig så kunde han inte somna. Det var något som stack honom i ryggen. Trollkarlen hade glömt en flaska när han plockade ihop sina saker. I flaskan fanns samma guldgula saft som Melker bjudit Felix på. Fast det fanns ingen lapp på flaskan, så riktigt säkert var det ju inte.

Utan att tänka sig för öppnade Felix flaskan och drack upp allt i en enda klunk, men den här saften smakade som gamla skosulor. Felix hostade och spottade men inget hjälpte, smaken satt kvar i munnen.

Plötsligt hände någonting konstigt. Han krympte, armar och ben blev kortare och kortare och innan han visste ordet av var han inte större än en skogsmus.

- Vad händer med mig? Han sprang förskräckt några varv runt ett par grankottar och ropade på hjälp. När inget hände och han inte orkade springa längre satte han sig ner på en sten, pustade ut och försökte fundera.
- Det är trolldryckens fel, jag hoppas att Melker kan hjälpa mig att bli stor igen. Beslutsamt ställde han sig upp och traskade iväg mot grodans damm.

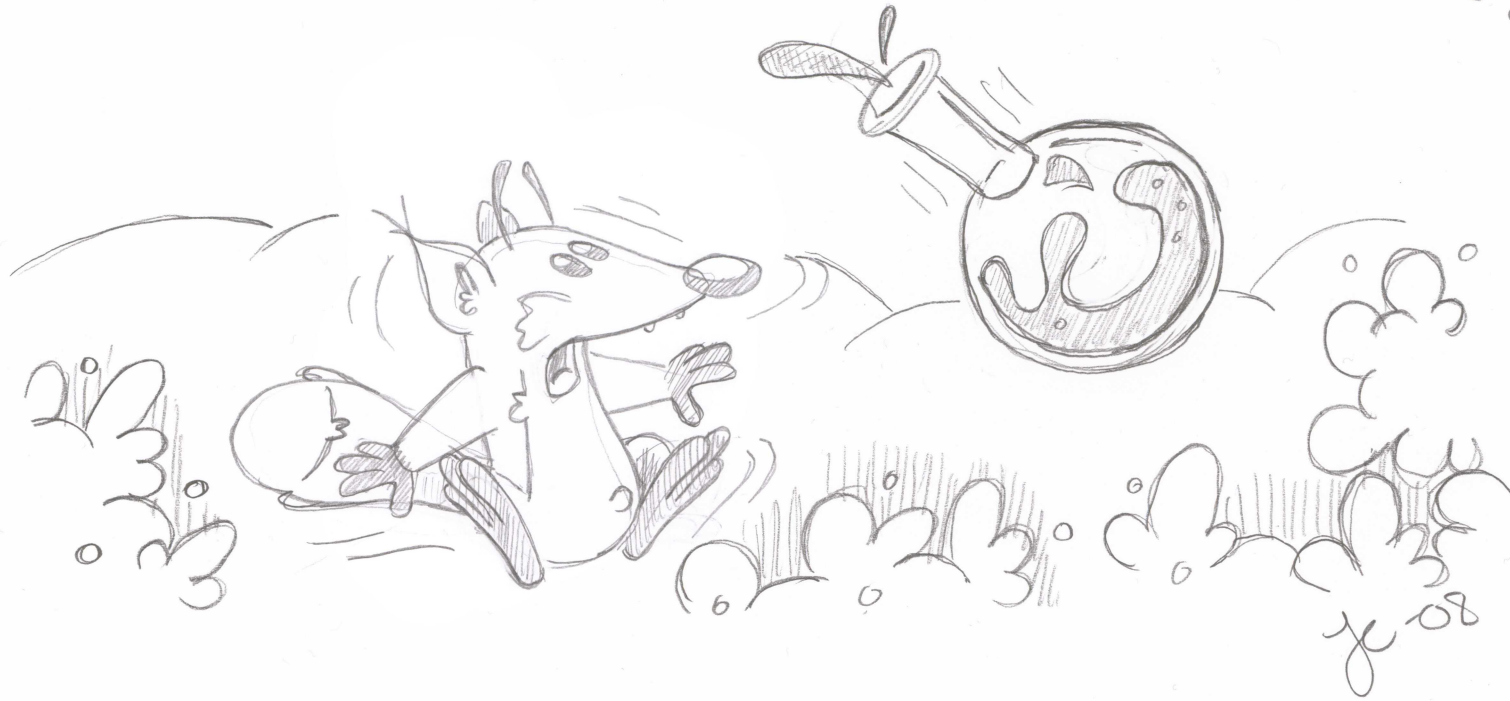

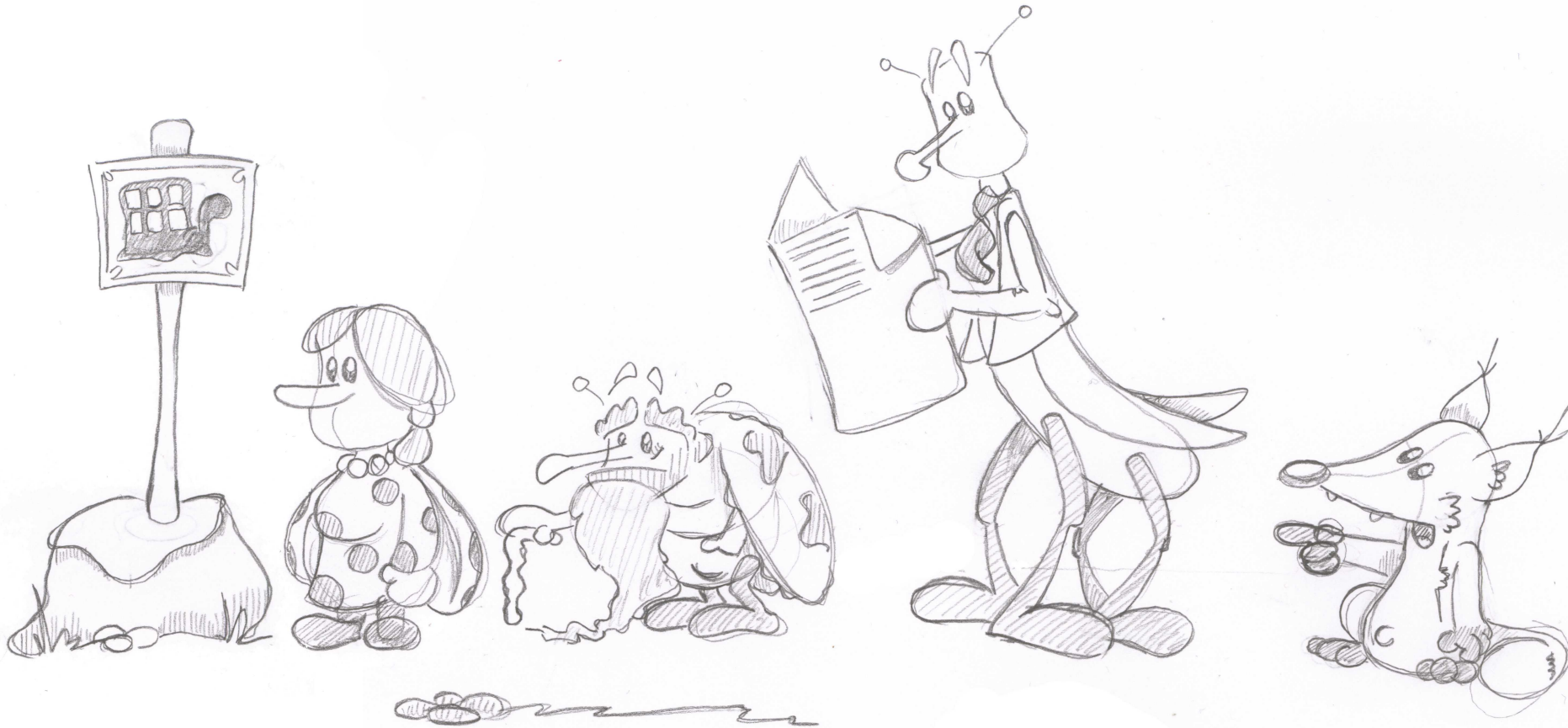
کھرباش کی بیٹی

کھرباش کی بیٹی

کھرباش کی بیٹی

I vanliga fall hade det inte tagit Felix många minuter att gå till dammen, men nu när han var så här liten verkade det så mycket längre. Just som han kände att krafterna började tryta träffade han på en grupp småkryp.

Felix kunde inte låta bli att fråga vad de väntade på.

- Snigelexpressen såklart, snäste en förnäm gammal nyckelpiga.

- Går den förbi Melker trollkarl? frågade Felix förhoppningsfullt.

- Jadå, svarade dyngbaggen i kön, och titta där har vi bussen, precis enligt tidtabell, fortsatte han. Felix kunde knappt tro sina ögon, det var verkligen en snigelbuss. Snigeln hade inget vanligt skal utan där skalet skulle ha suttit fanns istället en buss fastmonterad.

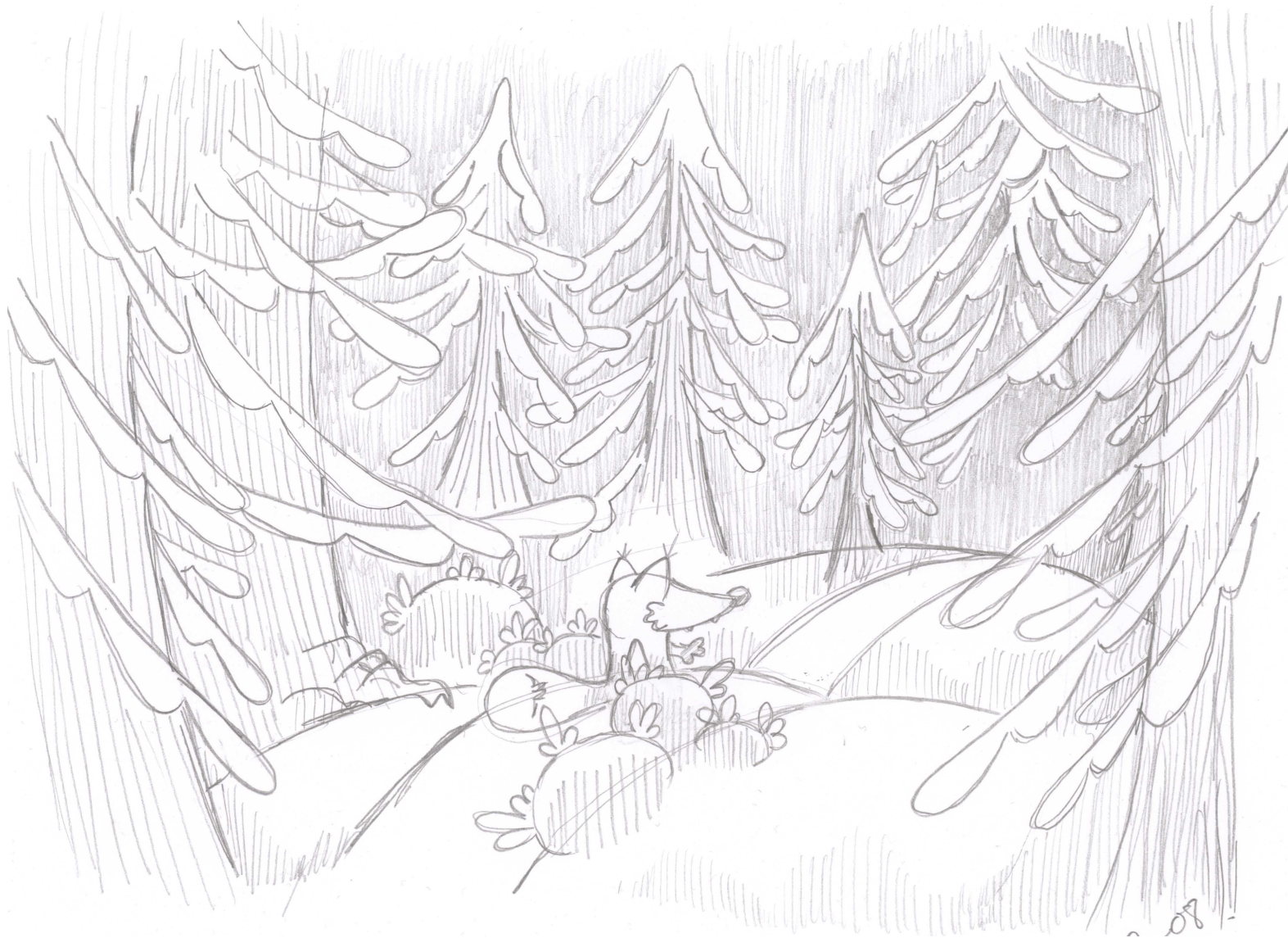
Väl ombord satte sig Felix ner på en bänk och gäspade stort.

- Att springa runt så här, när man är liten som en mus, tär på krafterna tänkte han och somnade snabbare än du kan säga "tupplur".

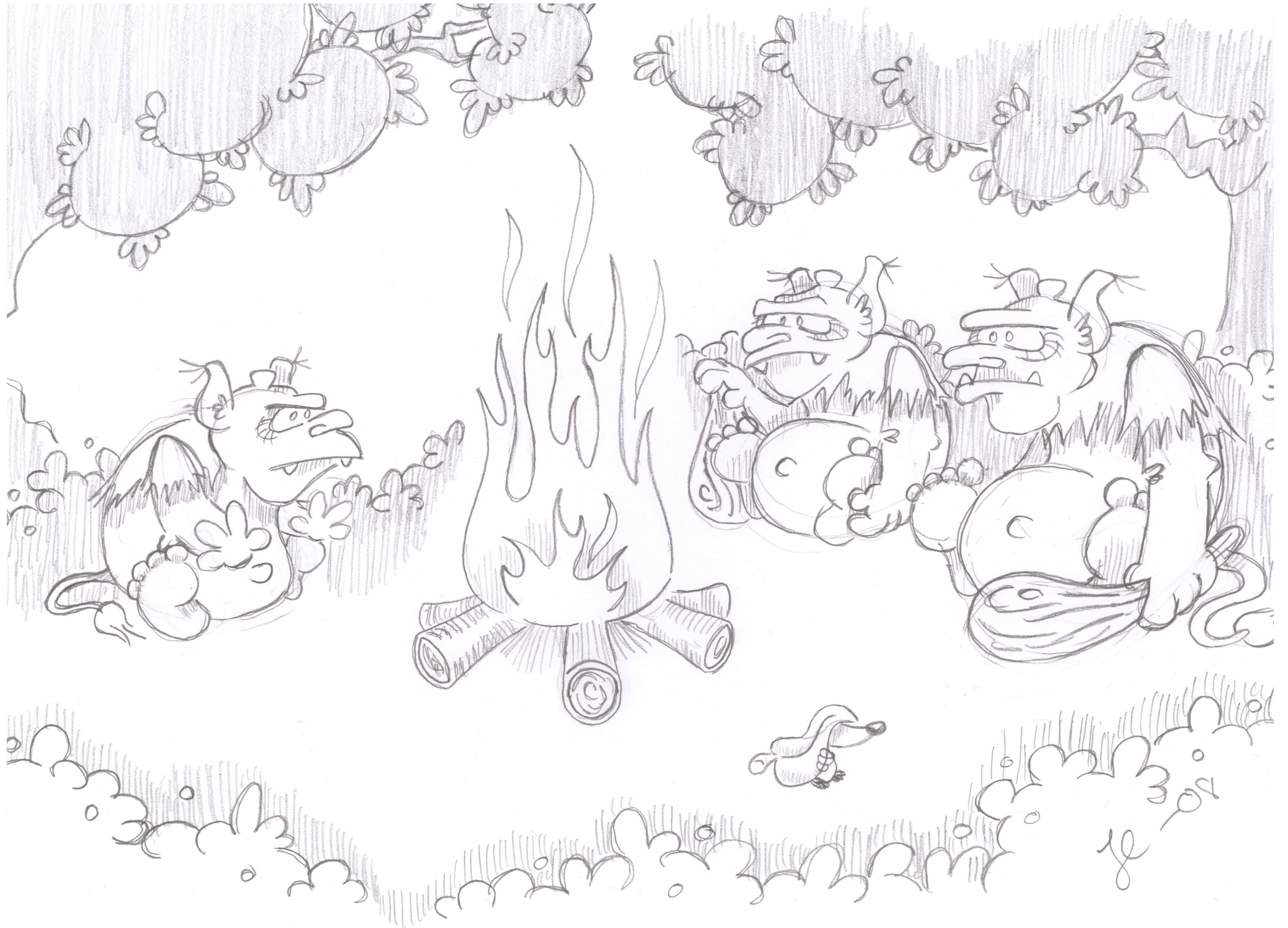
Felix vaknade med ett ryck när busschauffören gastade:

- Ändhållplats, avstigning för samtliga passagerare. Utanför bussfönstret var det mörkt, det hade blivit kväll. Felix hade försovit sig och missat trollkarlens hållplats.

Han fann ingen annan råd än att kliva av bussen och gå tillbaka. Det var inte förrän han stigit av som han såg var han var, i Dysterglántan, Trollens del av skogen.

- Bäst att jag skyndar mig. Det är långt till Melker och att vara i Trollens skog mitt i natten är inte roligt, tänkte han och satte iväg tillbaka samma väg som bussen kommit. Efter en stund träffade han på en stig som han kände igen.
-Jag kan gena den här vägen så kommer jag fram fortare, tänkte han och svängde in på den smala stigen.
Bakom en krök såg han ett ljussken från en lägereld.

Där satt tre stora hemska troll och vilade sig. Felix blev rädd och gömde sig kvick under några löv. Att vara liten kan ibland ha sina fördelar. Försiktigt smög han förbi trollen, gömd under ett av löven. Han kom så nära att han inte kunde undgå att höra vad trollen pratade om.

-Trollkarlen Melker har en massa krusbärssaft, han har bjudit alla i skogen, men inte oss, muttrade det minsta trollet. Det är inte rättvist, vi får helt enkelt tvinga honom att ge oss en flaska, fortsatte han smålisket.

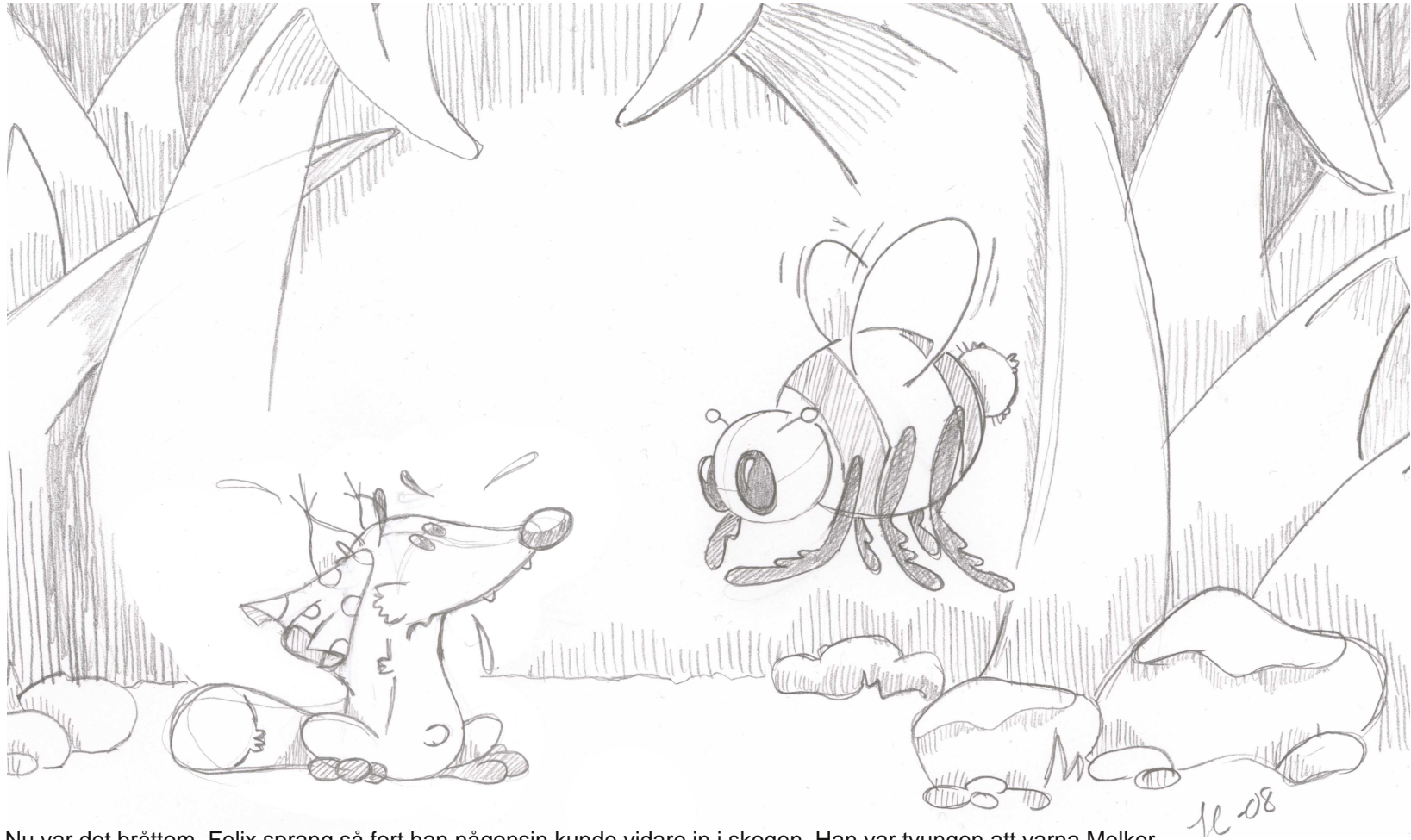
-Vågar vi det då, han är en mäktig trollkarl, stammade det största och fulaste trollet.

-Han kan fövandla oss till paddor allihop om vi inte är försiktiga, fortsatte han.

-Äsch, vilken fegis du är, snäste det lilla trollet tillbaka.

-Han är bara en liten groda, vi hälsar på honom i gryningen när han sover som bäst och snor åt oss all saft, forstatte han med ett elakt leende.

Nu var det bråttom. Felix sprang så fort han någonsin kunde vidare in i skogen. Han var tvungen att varna Melker innan trollen hann dit, men hur skulle han hinna fram i tid? Förtvivlat sprang han genom buskar och över stenar utan att se sig för. Plötsligt krockade han med en humla som sov under några löv.

- Oj, ursäkta mig, stammade Felix med andan i halsen. Det var inte min mening att väcka dig.
- Nämen är det inte Felix, gäspade humlan trött. Vad gör du här, så sent på natten och varför är du så liten?

Det var Felix vän, Hedvig Humla. De hade känt varandra allt sedan Felix räddat Hedvig från att frysa ihjäl en kall vinter för länge sedan. Felix berättade snabbt vad som hänt under dagen och varför han hade så bråttom.

- ...så nu hoppas jag att du kan hjälpa mig att komma fram till trollkarlen i tid, sa han.
- Så klart, utbrast Hedvig, med expressflyg. Klättra upp på min rygg så flyger jag dig dit på momangen.

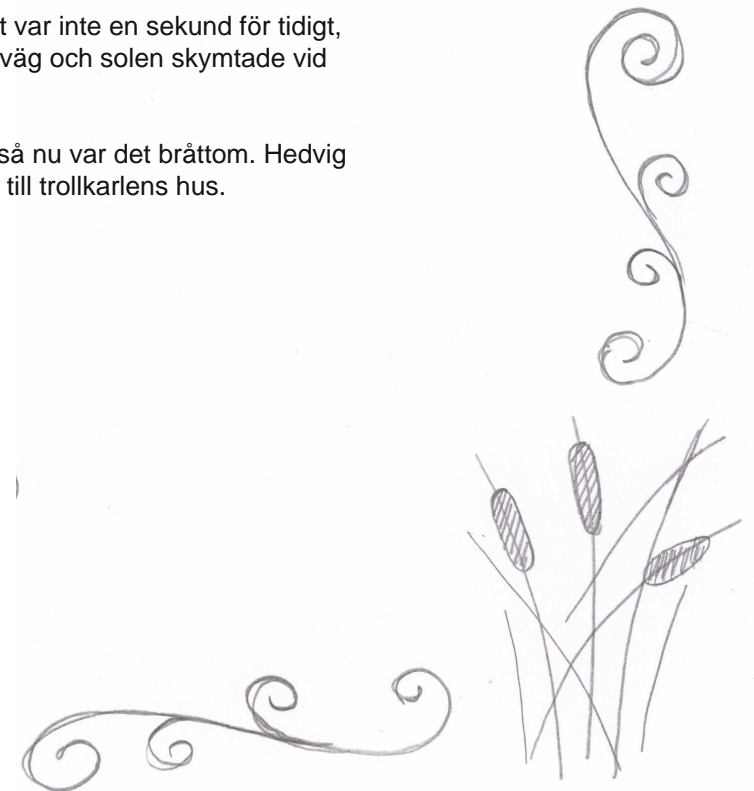

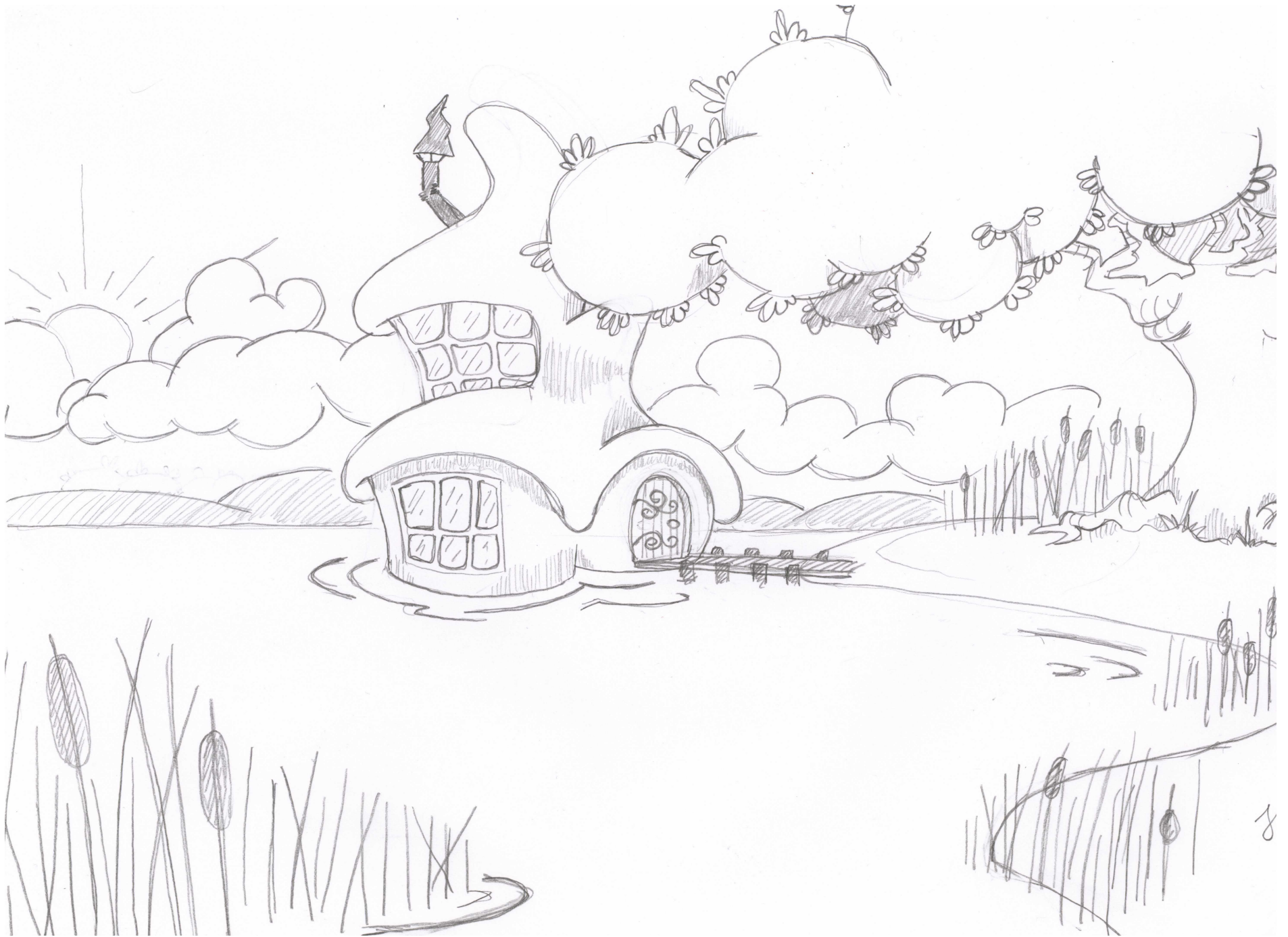

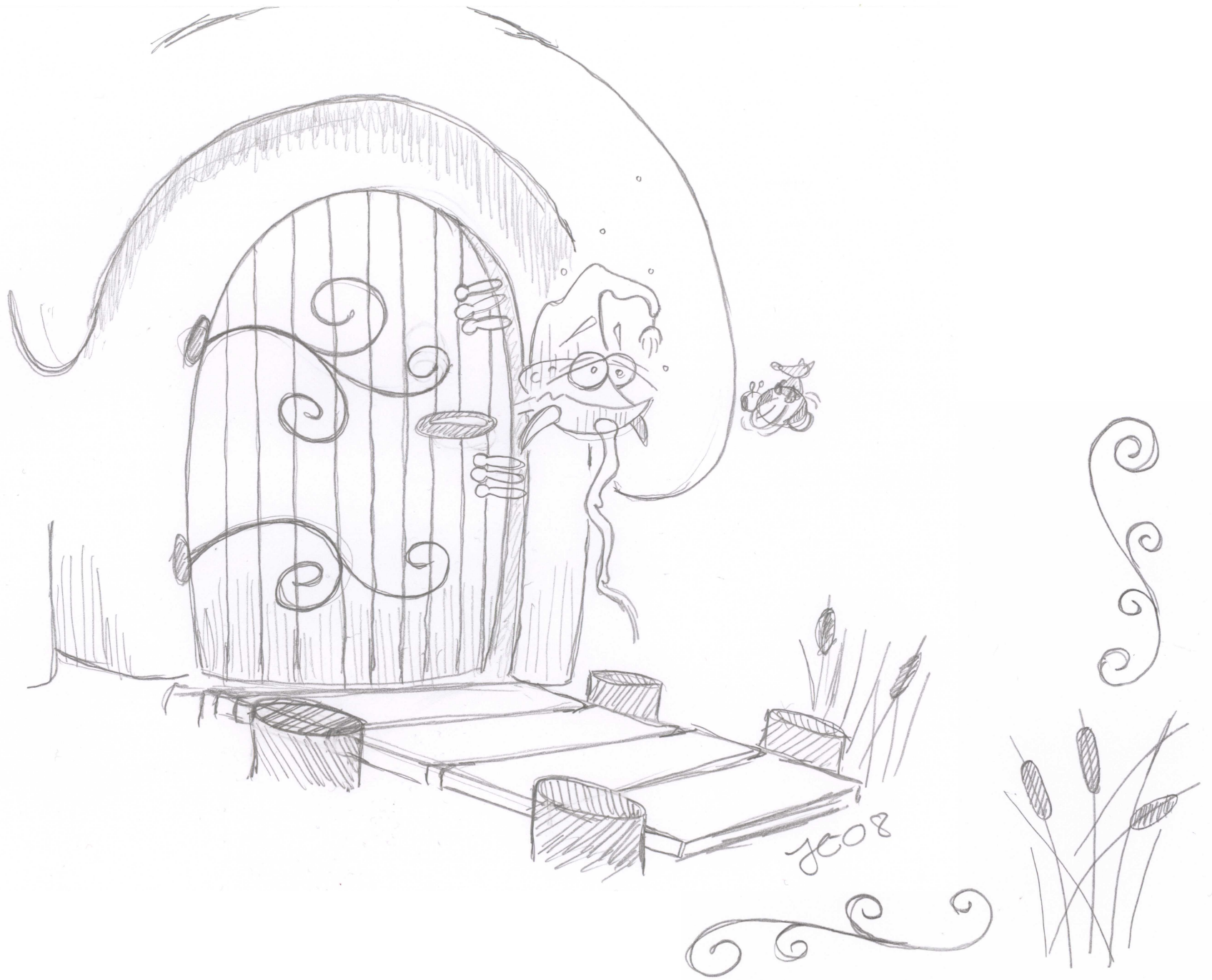

På ett ögonblick var de framme vid Melkers damm. Det var inte en sekund för tidigt, det var inte riktigt lika mörkt längre, gryningen var på väg och solen skymtade vid horisonten.

Trollen hade ju sagt att de skulle dyka upp i gryningen så nu var det bråttom. Hedvig och Felix hjälptes åt att banka på ytterdörren till trollkarlens hus.

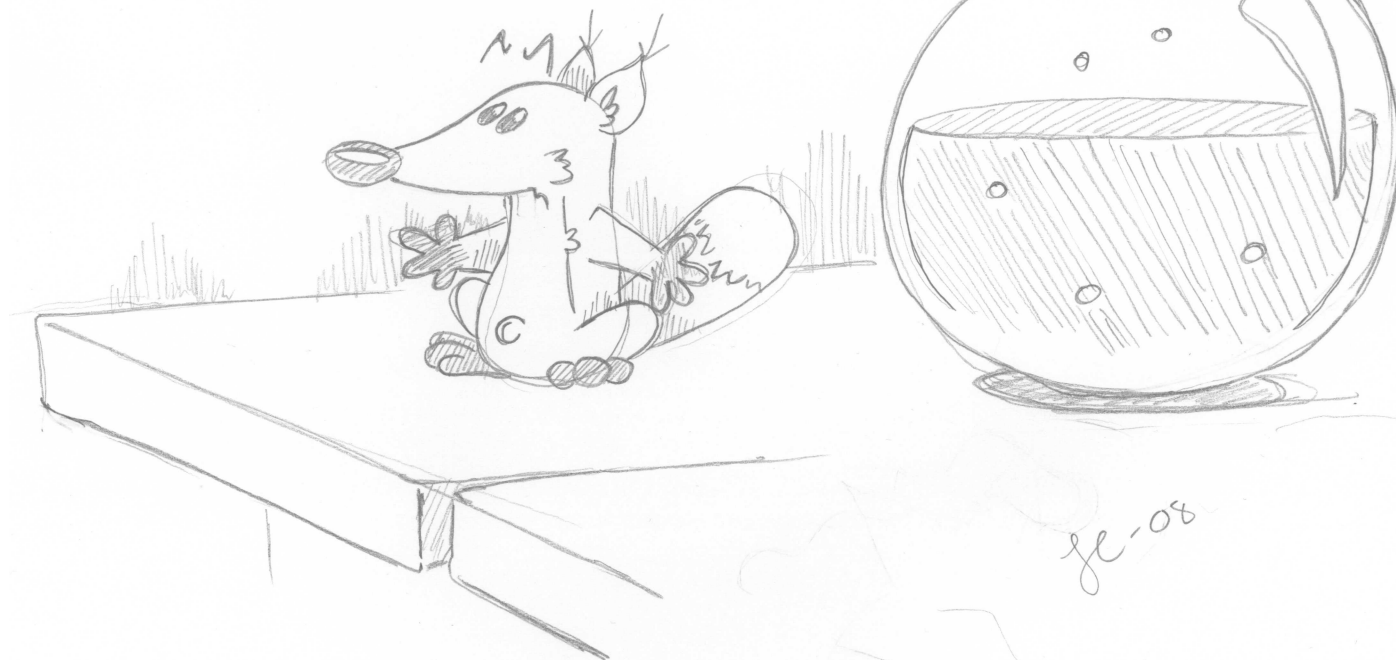
. Precis som de skulle ge upp öppnades dörren av en yrvaken Melker.
-Vem är det som stör mig så tidigt, frågade han sömnigt och tittade sig omkring.
Det tog en stund innan han upptäckte Felix och Hedvig och bjöd dem att stiga in.

Felix berättade sin historia för andra gången den här morgonen och när han kom till delen med trollen hoppade Melker förskräckt till.

- Vad ska jag göra? skrek han uppgivet. Det är ute med mig, jämrade han sig och sjönk ner på en stol.
- Jag måste fly, utbrast han plötsligt och började kasta ner alla sina saker i en säck.
- Lugna dig, sa Felix, du hinner inte packa klart innan de står utanför din dörr, men jag har en plan, fortsatte han hemlighetsfullt.
- Har du kvar någonting av den där saften som gjorde mig så här liten?
- Ja, jag har en hel tunna där i hörnet, suckade Melker sorgset.

- Bra, byt ut flaskorna. När trollen kommer och vill ha din saft så ger du dem flaskor med förkrympningsaft istället. De dricker den och när de krympt färdig kan du kasta ut dem utan besvär, förklarade Felix stolt. Han tyckte själv att det här var en av de bästa idéer han någonsin fått.
- Ingen behöver bekymra sig för deras rackartyg längre.
- Det är en strålande ide, utbrast både Hedvig och Melker i mun på varandra.
- Nu måste vi skynda oss, fortsatte Melker och satte igång. Det gick precis som Felix planerat.

te 009.

Trollen slog mycket riktigt in dörren skrek att de minsann skulle ha all krusbärssaft som fanns. Melker räckte över flaskorna men hans händer skakade så mycket att han nära på tappade dem, så rädd var han.

Utän att tänka sig för drack trollen var sin rejäl klunk av saften. I samma ögonblick krympte de tills de inte var mycket större än små skogsmöss. Trollen förstod inte riktigt vad som hände utan sprang förvirrat omkring på golvet.

Melker fångade snabbt in de tre grymtande trollen och kastade ut dem i skogen.

Först då kröp Hedvig och Felix fram från sitt gömställe bakom en gammal karamellburk.

- Såja, nu blev vi av med dem, skrockade Melker och stängde ytterdörren. Då ska vi se om vi kan göra något åt dig då, fortsatte han och tittade på Felix. Han började blanda olika saker i sin kittel medan han muvlade för sig själv:

- Fladdermusöron, snor från en kråka.... Och lite grisfötter. Det här blir smaskigt...

- Nej, jag bara skämtar skrattade han och tittade på Felix som var alldeles vit i ansiktet.

- Jag måste använda en trollformel för att återställa dig till normal storlek igen, men för det behöver vi lite mer utrymme, låt oss gå ut...

Väl ute på gräsmattan svängde Melker med sitt trollspö och mumlade en magisk trollformel för sig själv. Stjärnor och glitter svävade kring Felix och plötsligt började hans näsa att växa och **Växa** och **Växa**.

Just som han trodde att den skulle explodera hörde ett högt PLOPP! Och när han öppnade ögonen var han sitt gamla vanliga jag igen.

Överlyckligt kramade han om Hedvig och Melker och dansade runt med dem på ängen.
Aldrig mer skulle Felix önska sig att något spännande skulle hända när han hade tråkigt, för vad vet man, plötsligt kan man få sin önska uppfylld.

